

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Dato: 1. november 2005
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2005-730-0005
Dok.: CHA40303

Konvention om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande¹ (Nordisk arrestordre)

Regeringerne i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige er blevet enige om følgende:

Præambel

- (1) Ifølge konklusionerne fra det nordiske justitsministtermøde på Svalbard i juni 2002² bør den eksisterende udleveringsordning mellem de nordiske lande revideres og den formelle udleveringsprocedure mellem de nordiske lande afskaffes.
- (2) Der bør gennemføres en ordning om gensidig anerkendelse af beslutninger om frihedsberøvelse.
- (3) De nordiske landes erklærede mål om en endnu smidigere lovgivning på dette område har skabt et ønske om at afskaffe den nuværende udleveringsordning og indføre en ordning baseret på en nordisk arrestordre om gensidig anerkendelse, hvorefter overgivelse skal finde sted, medmindre en af de i konventionen nævnte afslagsgrunde foreligger. Endvidere vil indførelsen af en ny ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer, herunder den europæiske arrestordre.
- (4) Denne konvention bygger på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som de nordiske lande har til fælles. Konventionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og respekterer de nordiske landes nationale identitet.
- (5) Denne konvention er ikke til hinder for, at de nordiske lande anvender deres egne forfatningsmæssige regler om retten til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.

¹ Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige

² Jf. referat fra Nordisk Ministerråd (justitsministre) af 25. juni 2002 (j.nr.71001.15.001/02)

(6) Personer må ikke overføres, udsendes, udleveres, videreovergives eller videreudleveres til et land, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

(7) Afgørelser om fuldbyrdelse af en nordisk arrestordre skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judicial myndighed i det land, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.

(8) De centrale myndigheders rolle i fuldbyrdelsen af en nordisk arrestordre skal begrænses til praktisk og administrativ bistand.

(9) Ordningen med den nordiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem de nordiske lande.

(10) Danmark, Finland og Sverige har implementeret Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA). Alle de nordiske lande har tiltrådt en række af de eksisterende konventioner på dette område, f.eks. den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme.

(11) Den nordiske arrestordre skal erstatte de hidtidige instrumenter om udlevering mellem de nordiske lande.

KAPITEL 1 ALMINDELIGE PRINCIPPER

Artikel 1 Definition af og pligten til at fuldbyrde en nordisk arrestordre

1. Den nordiske arrestordre er en judiciel afgørelse truffet af et nordisk land med det formål, at et andet nordisk land anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
2. En europæisk arrestordre, oprettet efter Den Europæiske Unions Råds rammeafgørelse af den 13. juni 2003 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, udfærdiget af Danmark, Finland eller Sverige skal betragtes som en nordisk arrestordre efter denne konvention
3. Landene fuldbyrder enhver nordisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention.

Artikel 2

Anvendelsesområde for den nordiske arrestordre

1. En nordisk arrestordre kan udstedes for forhold, der efter det udstedende lands lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning (strafforfølgning), eller når der er idømt en frihedsstraf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning (straffuldbyrdelse).
2. Overgivelse til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse for flere strafbare forhold kan finde sted, uanset at betingelserne i stk. 1 kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.
3. Lovovertrædelser som defineret i det udstedende lands lovgivning medfører fuldbyrdelse på grundlag af en nordisk arrestordre på de betingelser, der er fastsat i denne konvention, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed.

Artikel 3

Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder m.v. samt definition af tredjeland

1. Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i det udstedende land, der i henhold til dette lands lovgivning er kompetent til at udstede en nordisk arrestordre.
2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i det fuldbyrdende land, der i henhold til dette lands lovgivning er kompetent til at fuldbyrde en nordisk arrestordre.
3. Hvert land kan udpege en centralmyndighed til at bistå de kompetente judicielle myndigheder.
4. Hvert land erklærer ved ratifikationen af denne konvention, hvilke judicielle myndigheder der er kompetente efter dets nationale lovgivning, samt om der er udpeget en central myndighed.
5. I denne konvention forstås ved et "tredjeland" ethvert land uden for Norden og EU.

Artikel 4

Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en nordisk arrestordre

Den fuldbyrdende judicielle myndighed afslår at fuldbyrde en nordisk arrestordre i følgende tilfælde:

- 1) Hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for den nordiske arrestordre, er omfattet af amnesti i det fuldbyrdende land, og dette land har strafmyndighed til at retsforfølge lovovertrædelsen i medfør af sin egen lovgivning.

- 2) Hvis den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af et nordisk land eller et EU medlemsland, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.
- 3) Hvis den person, der er omfattet af en nordisk arrestordre, efter det fuldbyrdende lands lovgivning på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for den nordiske arrestordre.

Artikel 5

Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en nordisk arrestordre

Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en nordisk arrestordre:

- 1) Hvis den person, der er omfattet af en nordisk arrestordre, allerede retsforfølges i det fuldbyrdende land for det samme forhold som det, der ligger til grund for den nordiske arrestordre.
- 2) Hvis det forhold, der ligger til grund for en nordisk arrestordre, efter det fuldbyrdende lands lovgivning betragtes som begået helt eller delvis på dette lands territorium eller på et sted, der lige-stilles hermed, og forholdet ikke udgør en lovovertrædelse efter det fuldbyrdende lands lovgivning.
- 3) Hvis den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af et tredjeland, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.
- 4) Hvis de judicielle myndigheder i det fuldbyrdende land har besluttet enten ikke at indlede retsforfølgning for den lovovertrædelse, der ligger til grund for en nordisk arrestordre, eller at bringe retsforfølgningen til ophør, eller når den eftersøgte i et andet nordisk land har været genstand for en endelig afgørelse for de samme forhold, som er til hinder for yderligere retsforfølgning.
- 5) Hvis den nordiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig, er statsborger i eller bosat i det fuldbyrdende land, og dette land forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til national lovgivning.

Artikel 6

Betinget overgivelse

Hvis en nordisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i det fuldbyrdende land, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til det fuldbyrdende land for der at afsone frihedsstraffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, den pågældende er blevet idømt i det udstedende land.

Artikel 7

Den nordiske arrestordres indhold og form

1. Den nordiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

- a) den eftersøgtes identitet og nationalitet,
- b) navn, adresse, telefon- og faxnummer samt e-postadresse på den judicielle myndighed i udstedelseslandet,
- c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en anholdelsesbeslutning eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2,
- d) lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse,
- e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgtes deltagelse heri,
- f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i det udstedende land,
- g) så vidt muligt andre følger af lovovertrædelsen.

2. Er arrestorden udstedt for flere strafbare forhold, er det tilstrækkeligt, at der forelægger en anholdelses- eller varetægtsbeslutning for et af forholdene.

KAPITEL 2 OVERGIVELSESPROCEDURE

Artikel 8 Fremsendelse af en nordisk arrestordre

1. Når den eftersøgtes opholdssted er kendt, kan den udstedende judicielle myndighed sende den nordiske arrestordre direkte til den fuldbyrdende judicielle myndighed.

2. Hvis den eftersøgtes opholdssted ikke er kendt, kan det udstedende land anmode et eller flere af de nordiske lande om at eftersøge den pågældende efter det/de pågældende land/landes nationale eftersøgningsprocedurer. Når opholdsstedet bliver kendt, sendes den nordiske arrestordre hurtigst muligt til det pågældende land.

3. Den udstedende judicielle myndighed kan i overensstemmelse med artikel 95 i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser beslutte at indberette den eftersøgte i Schengen-informationssystemet. En indberetning til Schengen-informationssystemet svarer til en nordisk arrestordre ledsaget af de i artikel 7, stk. 1, nævnte oplysninger. Indberetningen vil i en overgangsperiode, så længe Schengen-informationssystemet ikke er i stand til at fremsende alle de i artikel 7 nævnte oplysninger, svare til en nordisk arrestordre, indtil den fuldbyrdende judicielle myndighed forskriftsmæssigt har modtaget arrestorden.

4. Hvis den myndighed, der modtager en nordisk arrestordre, ikke er kompetent til at behandle den, sender den straks den nordiske arrestordre videre til den kompetente myndighed i sit land og underretter den udstedende judicielle myndighed herom.

Artikel 9

Den eftersøgte rettigheder

1. Når en eftersøgt anholdes, informerer den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, den pågældende om den nordiske arrestordre og om dens indhold samt om muligheden for at give samtykke til at blive overgivet til den udstedende judicielle myndighed.
2. En eftersøgt, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en nordisk arrestordre, har ret til bistand af en juridisk rådgiver og en tolk i overensstemmelse med den nationale lovgivning i det fuldbyrdende land.

Artikel 10

Varetægtsfængsling af en person

1. Når en person anholdes på grundlag af en nordisk arrestordre, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed afgøre, om den pågældende skal forblive varetægtsfængslet i overensstemmelse med det fuldbyrdende lands nationale lovgivning. Den pågældende kan på et hvilket som helst tidspunkt løslades midlertidigt i overensstemmelse med det fuldbyrdende lands nationale lovgivning, under forudsætning af at dette lands kompetente myndighed træffer enhver foranstaltning, den måtte finde nødvendig, for at undgå, at den pågældende flygter.
2. Til fremme af undersøgelsen og for at sikre overgivelsen finder de retsmidler, der er omfattet af de enkelte landes nationale regler, anvendelse.

Artikel 11

Samtykke til overgivelse mv.

1. Hvis den anholdte person oplyser, at han giver sit samtykke til overgivelse, eventuelt herunder samtykke til retsforfølgning for andre lovovertrædelser begået før den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende skal overgives, jf. artikel 23, stk. 2, litra b), afgives dette samtykke til den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med det fuldbyrdende lands nationale lovgivning.
2. Landene træffer de nødvendige foranstaltninger for, at samtykket efter stk. 1 indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har afgivet det med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den anholdte ret til juridisk bistand.
3. Samtykket føres til protokols i overensstemmelse med det fuldbyrdende lands nationale lovgivning.
4. Samtykket kan tilbagekaldes i henhold til national ret i det fuldbyrdende land.

Artikel 12

Afhøring af den eftersøgte person

Hvis den anholdte ikke giver sit samtykke til overgivelse som omhandlet i artikel 11, har den pågældende

ret til at blive afhørt af den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med det fuldbyrdende lands lovgivning.

Artikel 13 **Afgørelse om overgivelse**

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed træffer afgørelse om overgivelse af den pågældende inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i denne konvention.
2. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, det udstedende land har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, og kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 14.
3. Den udstedende judicielle myndighed kan til enhver tid fremsende supplerende nyttige oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed.

Artikel 14 **Frister og procedurer i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse af den nordiske arrestordre**

1. En nordisk arrestordre behandles og fuldbyrdes som hastesag.
2. I de tilfælde, hvor den eftersøgte giver sit samtykke til overgivelse, bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den nordiske arrestordre senest 3 dage efter, at dette samtykke er givet.
3. I andre tilfælde bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den nordiske arrestordre senest 30 dage efter anholdelsen af den eftersøgte.
4. I konkrete tilfælde, hvor der ikke træffes endelig afgørelse inden for de i stk. 2 og 3 fastsatte frister, underretter den fuldbyrdende judicielle myndighed straks den udstedende judicielle myndighed herom og om grundene hertil. I så fald træffes afgørelsen snarest muligt.
5. Så længe den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke har truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den nordiske arrestordre, skal den sikre sig, at de materielle betingelser for overgivelse fortsat er opfyldt.
6. Ethvert afslag på fuldbyrdelse af en nordisk arrestordre skal begrundes.

Artikel 15 **Afgørelse i tilfælde af konkurrerende anmodninger**

1. Hvis flere nordiske lande har udstedt en arrestordre for den samme person, træffer den fuldbyrdende judicielle myndighed afgørelse om, hvilken arrestordre der skal fuldbyrdes, under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder navnlig lovovertrædelsernes relative grovhed og gerningsstedet, de respektive datoer for udstedelsen af de nordiske arrestordre, samt om arrestordrene er udstedt med henblik på retsforfølgning eller med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
2. Hvis der opstår konflikt mellem en nordisk arrestordre og en europæisk arrestordre eller en udleveringsanmodning fra et tredjeland eller et EU-medlemsland, afgør den kompetente myndighed i det fuld-

byrdende land, om det er den nordiske arrestordre, den europæiske arrestordre eller udleveringsanmodningen, der skal have forrang, under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder navnlig de forhold, der er omhandlet i stk. 1, samt dem, der er nævnt i den konvention eller aftale, der finder anvendelse.

3. Denne artikel berører ikke de nordiske landes forpligtelser i henhold til statuten for Den Internationale Straffedomstol eller i henhold til de internationale tribunaler for forbrydelser mod international humanitær ret.

Artikel 16

Privilegier og immuniteter

1. Nyder den eftersøgte person et privilegium eller en immunitet med hensyn til fuldbyrdelse eller retsfulgning i det fuldbyrdende land, løber de i artikel 14 nævnte frister først fra det tidspunkt, hvor privilegiet eller immuniteten måtte være ophævet, og den judicielle myndighed i det fuldbyrdende land er blevet underrettet herom. Det fuldbyrdende land sikrer, at de materielle betingelser for overgivelse er opfyldt, hvis den eftersøgte ikke længere nyder et sådant privilegium eller en sådan immunitet.

2. Påhviler ophævelsen af privilegiet eller immuniteten en myndighed i det fuldbyrdende land, anmoder den fuldbyrdende judicielle myndighed straks den pågældende myndighed derom. Påhviler ophævelsen af privilegiet eller immuniteten en myndighed i et anden land eller en international organisation, er det den udstedende judicielle myndighed, der skal anmode derom.

Artikel 17

Konkurrerende internationale forpligtelser

Denne konvention anfægter ikke det fuldbyrdende lands forpligtelser, når den eftersøgte er overgivet eller udleveret til dette land fra et EU-medlemsland eller et tredjeland, og den pågældende er beskyttet mod videreovergivelse i henhold til de regler, hvorefter udleveringen fandt sted. Det fuldbyrdende land træffer alle nødvendige foranstaltninger for straks at anmode om samtykke fra det EU-medlemsland eller tredjeland, som har overgivet eller udleveret den eftersøgte, således at den pågældende kan overgives til det udstedende land. De i artikel 14 nævnte frister løber først fra den dato, hvor disse specialitetsregler bortfalder.

Artikel 18

Underretning om afgørelsen

Den fuldbyrdende judicielle myndighed underretter straks den udstedende judicielle myndighed om, hvorvidt den nordiske arrestordre vil blive fuldbyrdet.

Artikel 19

Frist for overgivelse af den eftersøgte

1. Den eftersøgte overgives snarest muligt på en dato, der aftales mellem de berørte myndigheder.

2. Den pågældende overgives senest 5 dage efter, at den endelige afgørelse om at fuldbyrde den nordiske arrestordre er truffet.

3. Hvis det på grund af særlige omstændigheder viser sig umuligt at overgive den eftersøgte inden for den i stk. 2 fastsatte frist, kontakter den fuldbyrdende judicielle myndighed den udstedende judicielle myndighed straks hinanden og aftaler en ny dato for overgivelse. Overgivelsen skal finde sted inden for 5 dage efter udløbet af fristen i stk. 2.

4. Hvis det på grund af omstændigheder, som ikke kan tilskrives nogen af landene, viser sig umuligt at overgive den eftersøgte inden for den i stk. 3 fastsatte frist, kontakter den fuldbyrdende judicielle myndighed og den udstedende judicielle myndighed straks hinanden og aftaler en ny dato for overgivelse.

5. En overgivelse kan undtagelsesvis udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at overgivelsen klart ville bringe den eftersøgte liv eller helbred i fare. Den nordiske arrestordre skal fuldbyrdes, så snart disse grunde ikke længere foreligger. Den fuldbyrdende judicielle myndighed underretter straks den udstedende judicielle myndighed herom, og de aftaler en ny dato for overgivelsen.

6. Hvis den pågældende stadig er varetægtsfængslet efter udløbet af de i stk. 2-5 nævnte frister, løslades den pågældende.

Artikel 20

Udsættelse af overgivelsen eller midlertidig overgivelse

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan efter at have besluttet at fuldbyrde den nordiske arrestordre udsætte overgivelsen af den eftersøgte, for at vedkommende kan retsforfølges i det fuldbyrdende land, eller, hvis den pågældende allerede er dømt, for at vedkommende på dette lands territorium kan afsone en straf for en anden overtrædelse end den, der ligger til grund for den nordiske arrestordre.

2. I stedet for at udsætte overgivelsen kan den fuldbyrdende judicielle myndighed midlertidigt overgive den eftersøgte til det udstedende land på betingelser, der skal aftales mellem de fuldbyrdende judicielle myndigheder og de udstedende judicielle myndigheder. Aftalen skal være skriftlig, og betingelserne er bindende for alle myndigheder i det udstedende land.

Artikel 21

Transit

Personer, som skal overgives fra et nordisk land til et andet nordisk land, kan uden særlig tilladelse føres over eller igennem et eller flere af de øvrige nordiske lande.

KAPITEL 3

VIRKNINGER AF OVERGIVELSE

Artikel 22

Fratrækning af varigheden af varetægtsfængslingen i det fuldbyrdende land

1. Det udstedende land fradrager enhver periode, hvor den eftersøgte har været varetægtsfængslet i forbindelse med fuldbyrdelsen af en nordisk arrestordre, i den samlede varighed af den periode, den pågældende skal afsone i det udstedende land som følge af idømmelsen af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. I den forbindelse fremsender den fuldbyrdende judicielle myndighed samtidig med overgivelsen alle oplysninger om varigheden af den eftersøgtes varetægtsfængsling på grundlag af den nordiske arrestordre til den udstedende judicielle myndighed.

Artikel 23

Eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser

1. En person, der ifølge en nordisk arrestordre overgives til strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning kan drages til ansvar for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, medmindre

- a) overgivelse ikke kunne have fundet sted for den pågældende lovovertrædelse i henhold til artikel 4,
- b) overgivelse ville være blevet afslået efter national ret i henhold til artikel 27, eller
- c) overgivelse for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået efter artikel 5, stk. 2 eller 4, og det fuldbyrdende land nægter at give samtykke.

2. Uanset stk. 1, kan en person, der ifølge en nordisk arrestordre overgives til strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, drages til ansvar for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, hvis

- a) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det nordiske land, han er overgivet til, har undladt dette i 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det, eller
- b) den pågældende inden eller efter overgivelsen har givet samtykke til retsforfølgning for andre lovovertrædelser.

Artikel 24

Videreovergivelse eller videreudlevering

1. En person, der er overgivet til et andet nordisk land til strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, kan overgives videre til et andet nordisk land end det fuldbyrdende land i henhold til en nordisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, medmindre overgivelse fra det oprindelige udstedende land til det nu udstedende land ville være blevet afslået efter national ret i henhold til artikel 26 eller artikel 27.

2. En person, der er overgivet til et andet nordisk land i henhold til en nordisk arrestordre, kan overgives videre eller videreudleveres til et EU-land eller videreudleveres til et tredjeland i henhold til reglerne i det udstedende lands lovgivning, for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, hvis:

- a) den pågældende selv meddeler samtykke hertil,

- b) den pågældende, uanset af denne i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil denne er overgivet, har undladt dette, eller den pågældende efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage, eller
- c) det fuldbyrdende land meddeler samtykke hertil. Samtykke kan kun meddeles, hvis overgivelse for den pågældende handling kunne have fundet sted efter reglerne i det fuldbyrdende lands lovgivning.

Artikel 25

Overgivelse af genstande

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal i overensstemmelse med det fuldbyrdende lands nationale lovgivning og efter anmodning fra den udstedende judicielle myndighed, eller på eget initiativ, beslaglægge og overgive genstande:
  - a) som er påkrævede som bevismateriale, eller
  - b) som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen.
2. De i stk. 1 nævnte genstande skal udleveres, selv om den nordiske arrestordre ikke kan fuldbyrdes på grund af den eftersøgtes død eller undvigelse.
3. Hvis de i stk. 1 nævnte genstande beslaglægges eller konfiskeres på det fuldbyrdende lands område, kan dette land i forbindelse med verserende strafforfølgning midlertidigt tilbageholde eller udlevere dem til det udstedende land på betingelse af, at de senere tilbageleveres.
4. Enhver rettighed, som det fuldbyrdende land eller tredjemand måtte have over de i stk. 1 nævnte genstande, bevares. Hvis der findes sådanne rettigheder, skal det udstedende land straks efter retsforfølgningen vederlagsfrit tilbagelevere genstandene til det fuldbyrdende land.

KAPITEL 4

SÆRLIGE REGLER OM OVERGIVELSE TIL/FRA ISLAND

Artikel 26

Anvendelsesområdet – egne statsborgere

1. Anvendelsesområdet for den nordiske arrestordre, som defineret i konventionens artikel 2, gælder ikke ved overgivelse mellem Island på den ene side og Danmark, Finland, Norge og Sverige på den anden side, når der er tale om overgivelse af egne statsborgere, jf. stk. 2-4.
2. Overgivelse fra Island af en islandsk statsborger til Danmark, Finland, Norge eller Sverige kan afslås, medmindre den eftersøgte i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det udstedende land, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter islandsk ret kan medføre en højere straf end fængsel i 4 år.
3. Overgivelse fra hjemlandet af en dansk, finsk, norsk eller svensk statsborger til Island kan afslås, medmindre den eftersøgte i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i Island, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter det fuldbyrdende lands lovgivning kan medføre en højere straf end fængsel i 4 år.

4. Overgivelse til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse for flere strafbare forhold kan finde sted, uanset at betingelserne i stk. 2 eller 3 kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

Artikel 27

Anvendelsesområdet – politiske lovovertrædelser

1. Anvendelsesområdet for den nordiske arrestordre, som defineret i konventionens artikel 2, gælder endvidere ikke ved overgivelse mellem Island på den ene side og Danmark, Finland, Norge og Sverige på den anden side, når der er tale om politiske lovovertrædelser, jf. stk. 2-5.
2. Overgivelse fra Island af en islandsk statsborger til Danmark, Finland, Norge eller Sverige for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse, kan afslås
3. Overgivelse fra hjemlandet af en dansk, finsk, norsk eller svensk statsborger til Island for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse, kan afslås.
4. Overgivelse af en udlænding fra Island til Danmark, Finland, Norge eller Sverige for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse, kan afslås, medmindre en tilsvarende handling er strafbar efter islandsk ret eller handlingen er omfattet af artikel 1, 2 eller 3 i den Europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme.
5. Overgivelse af en udlænding fra Danmark, Finland, Norge eller Sverige til Island for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse, kan afslås, medmindre en tilsvarende handling er strafbar i det fuldbyrdende land, eller handlingen er omfattet af artikel 1, 2 eller 3 i den Europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme.

KAPITEL 5

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 28

Forholdet til andre juridiske instrumenter

1. Denne konvention finder anvendelse mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige.
2. Bestemmelserne i konventionen berører ikke de nordiske landes forpligtelser ifølge rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre og andre udleveringsordninger med tredjelande.
3. De nordiske lande kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger med EU-medlemslande eller tredjelande efter konventionens ikrafttræden. Sådanne aftaler og ordninger må ikke påvirke forbindelserne med de nordiske lande, der ikke er parter i dem.

Artikel 29

Ikrafttræden

1. De kontraherende lande kan tilslutte sig denne konvention gennem
  - a) undertegnelse uden forbehold om ratifikation eller godkendelse, eller
  - b) undertegnelse med forbehold om efterfølgende ratifikation eller godkendelse.

2. Ratifikationsdokumenterne deponeres i det danske udenrigsministerium.
3. Det danske udenrigsministerium oversender bekræftede afskrifter af ratifikationsdokumenterne til de kontraherende landes justitsministerier.
4. Denne konvention træder i kraft 3 måneder efter, at samtlige nordiske lande i medfør af stk. 1 har afgivet sit samtykke til at være bundet af konventionen. Konventionen træder dog først i kraft for Grønland og Færøerne 3 måneder efter, at det danske justitsministerium har meddelt det danske udenrigsministerium og de øvrige landes justitsministerier, at konventionen skal have gyldighed for Grønland og/eller Færøerne.
5. Før samtlige lande har afgivet sit samtykke til at være bundet af konventionen, kan de lande, som har afgivet sit samtykke, aftale, at konventionen skal træde i kraft i forholdet mellem disse lande fra et tidligere tidspunkt end det, der følger af stk. 4.
6. Anmodninger om udlevering, der modtages inden konventionens ikrafttræden, vil skulle behandles efter den gældende udleveringsordning. Anmodninger, der modtages efter konventionens ikrafttrædelse, vil være omfattet af de regler, som de nordiske lande har vedtaget i henhold til denne konvention.

*****

Udfærdiget i København den ... 2005 i et eksemplar på dansk, finsk, islandsk, norsk, og svensk, der alle har ens gyldighed.

For Danmarks Regering

For Finlands Regering

For Islands Regering

For Norges Regering

For Sveriges Regering

NORDISK ARRESTORDRE

Denne arrestordre er udstedt af en kompetent judiciel myndighed. Der anmodes om, at nedenstående person anholdes og overgives med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

A) Oplysninger om den eftersøgte identitet:
Efternavn:
Fornavn:
(evt.) Pigenavn:
(evt.) Kaldenavn:
Køn:
Nationalitet:
Fødselsdato:
Fødested:
Bopæl og/eller kendt adresse:
Det eller de sprog, den eftersøgte forstår (hvis dette vides):
Særlige kendetegn/beskrivelse af den eftersøgte:
Foto og finderaftryk af den eftersøgte, hvis sådanne foreligger og kan videregives, eller navn og adresse m.v. på den person, der skal kontaktes for at fremskaffe foto og finderaftryk eller dna-profil (hvis disse data kan videregives og ikke er vedlagt).

B) Afgørelse, der danner grundlag for arrestordren
---

1. Arrestordre eller eksigibel afgørelse med samme retskraft:
Art:
2. Eksigibel dom:
Sagsnr.:

C) Straffens varighed

1. Maksimal varighed af den frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, der kan idømmes for lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne:
2. Varighed af den faktisk idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning:
Resterende ikke udstået del af straffen:

D) Lovovertrædelser

Denne arrestordre vedrører i alt ..... lovovertrædelser
Beskrivelse af de omstændigheder, under hvilke lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne er begået, herunder tidspunktet (dato og klokkeslæt), stedet og omfanget af den eftersøgte deltagelse i lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne:
Lovovertrædelsens eller lovovertrædelsernes karakter og retlig beskrivelse samt den relevante retsfor- skrift/lov:
Andre forhold af relevans for sagen

E) Beslaglæggelse og udlevering af genstande

Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som er påkrævet som
--

bevismateriale:
Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen:
Beskrivelse af genstandene og disses lokalisering (hvis kendt):

F) Udstedelsesmyndighed

Den judicielle myndighed, der har udstedt arrestorden:
Navnet på den judicielle myndigheds repræsentant:
Funktion (titel/stilling):
Sagsnummer:
Adresse:
Tlf.nr.: (landekode) (lokalt områdenummer):
Telefaxnr.: (landekode) (lokalt områdenummer):
E-post:
Navn og adresse m.v. på den person, der skal kontaktes med henblik på den praktiske tilrettelæggelse af overgivelsen:

G) Underskrift m.v.

Den udstedende judicielle myndigheds og/eller dennes repræsentants underskrift:
Navn:

Funktion (titel/stilling):
Dato:
Officielt stempel (hvis et sådant findes):

Bemærkninger til konventionen

1. Indledning

Baggrunden for den nordiske konvention er et ønske om på grundlag af konklusionerne fra det nordiske justitsministtermøde på Svalbard i juni 2002 at forenkle og effektivisere udleveringsprocedurerne mellem de nordiske lande med fuld respekt af grundlæggende retsprincipper, og i overensstemmelse med de in-

ternationale forpligtelser bl.a. i forhold til EU, herunder specielt Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (den europæiske arrestordre).

Formålet med konventionen er at gennemføre forenkede regler om udlevering mellem de nordiske lande. Den nye overgivelsesordning indebærer, at princippet om gensidig anerkendelse gennemføres på udleveringsområdet. Dette indebærer, at når et nordisk land anmoder om at få en person overgivet til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, skal denne anmodning imødekommes, medmindre der foreligger en af de afslagsgrunde, som fremgår af konventionen.

Med henblik på at forenkle de administrative procedurer vedrørende udlevering erstattes de traditionelle anmodninger om udlevering med en nordisk arrestordre, som har karakter dels af en anmodning om fængsling med henblik på overgivelse, dels af en anmodning om overgivelse.

Konventionen om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (Nordisk arrestordre) mv. erstatter de hidtidige instrumenter om udlevering mellem de nordiske lande, det vil sige den nuværende udleveringsordning og rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Den nordiske konvention indeholder bestemmelser, der fastlægger, i hvilke tilfælde de nordiske lande vil være forpligtede til at overgive en lovovertræder til et andet land, og fastlægger herudover, i hvilke tilfælde landene kan eller skal afslå overgivelse af en lovovertræder.

I konventionen anvendes begrebet ”*overgivelse*” i stedet for ”*udlevering*”, selv om begge begreber omfatter den fysiske overgivelse af en eftersøgt person til det anmodende land. Endvidere anvendes ”*det udstedende land*” i stedet for ”*det anmodende land*” og ”*det fuldbyrdende land*” i stedet for ”*det anmodede land*”. Da ingen af disse nye begreber har en anden indholdsmæssig betydning end de gældende begreber, vil de enkelte lande i forbindelse med implementeringen af konventionen i national ret fortsat kunne anvende de gældende begreber.

Konventionen medfører en række udvidelser i pligten til overgivelse i forhold til såvel den nuværende nordiske udleveringsordning som i forhold til rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

I relation til den nuværende nordiske ordning, der er en ”kan-ordning”, det vil sige, at udlevering *kan* finde sted, indebærer den nordiske konvention, at der som udgangspunkt *skal* ske overgivelse i medfør af en nordisk arrestordre. Konventionen indeholder på den baggrund en række afslagsgrunde, hvorefter det fuldbyrdende land enten skal eller kan afslå overførslen.

I forhold til den nuværende nordiske ordning, indebærer konventionen bl.a. følgende:

- Kravet om dobbelt strafbarhed afskaffes.
- I forbindelse med overgivelse for strafbare forhold skelnes der ikke mellem egne statsborgere og udlændinge.

- Konventionen indeholder ikke et strafferammekrav. En nordisk arrestordre kan således udstedes for forhold, der efter det udstedende lands lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
- Overgivelse vil ikke kunne nægtes med henvisning til, at der er tale om en politisk forbrydelse.
- Konventionen indeholder en række frister for behandlingen af og fuldbyrdelsen af en nordisk arrestordre
- En person, der ifølge en nordisk arrestordre er overgivet til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, vil i et videre omfang kunne drages til ansvar for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet.

I forhold til rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre medfører den nordiske konvention følgende udvidelser:

- Kravet om dobbelt strafbarhed afskaffes.
- Konventionen indeholder ikke et strafferammekrav.
- I forbindelse med overgivelse for strafbare forhold skelnes der ikke mellem egne statsborgere og udlændige.
- Konventionen indeholder et mindre antal fakultative afslagsgrunde end den europæiske rammeafgåelse om arrestordren³.
- En nordisk arrestordre skal behandles og fuldbyrdes inden for kortere tidsfrister, end hvad der er fastsat i den europæiske rammeafgåelse om arrestordren.
- En person, der ifølge en nordisk arrestordre er overgivet til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, vil i et videre omfang kunne drages til ansvar for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet.

Konventionen er opdelt i fem kapitler, nemlig kapitel 1 (artikel 1 – 7) om almindelige principper, kapitel 2 (artikel 8 – 21) om overgivelsesproceduren, kapitel 3 (artikel 22 – 25) om virkninger af overgivelsen, kapitel 4 (artikel 26 – 27) om overgivelse til/fra Island og kapitel 5 (artikel 28 – 29) de afsluttende bestemmelser.

Herudover indeholder præamblen til konventionen en række betragtninger, som har betydning for fortolkningen og anvendelsen af konventionen. Præambelbetragtningerne tager bl.a. sigte på at sikre overholdelsen af grundlæggende retsprincipper i forbindelse med overgivelse af lovovertrædere.

Efter præambelbetragtning nr. 4 bygger konventionen på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som de nordiske lande har til fælles. Konventionen respekterer de grundlæggende rettigheder,

---

³ Fakultative afslagsgrunde i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre: Artikel 4: 1) dobbelt strafbarhed, 2) samtidig retsforfølgning af det samme forhold i den fuldbyrdende stat, 3) påtaleopgivelse og tiltalefraval, 4) forældelse, 5) ne bis in idem i forhold til tredjelande, 6) det fuldbyrdende land forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen, 7) a) når lovovertrædelser anses begået helt eller delvist på den fuldbyrdende stats territorium, b) når lovovertrædelser er begået uden for den udstedende stats territorium, og den fuldbyrdende stats lovgivning ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende forbrydelse, når de er begået uden for den udstedende stats område.

således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og respekterer de nordiske landes nationale identitet.

Endvidere anføres det i præambelbetragtning nr. 5, at konventionen ikke er til hinder for, at landene anvender deres egne forfatningsmæssige bestemmelser om ret til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.

I præambelbetragtning nr. 6 anføres det, at personer ikke må overføres, udsendes, udleveres, videreovergives eller videreudleveres til et land, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

2. Betingelser for overgivelse til nordiske lande

Efter konventionens *artikel 1, stk. 1 og 3*, forpligter landene sig til på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med reglerne i konventionen at gennemføre en nordisk arrestordre, der er udstedt med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning. Overgivelse med henblik på strafforfølgning efter *artikel 1, stk. 1*, kan foretages i de samme situationer, som følger af den gældende nordiske udleveringsordning, dvs. hvor den pågældende er mistænkt, sigtet eller tiltalt for en lovovertrædelse.

Det følger af *artikel 1, stk. 2*, at en europæisk arrestordre, udfærdiget af Danmark, Finland eller Sverige, skal betragtes som en nordisk arrestordre efter denne konvention. Hensigten med denne bestemmelse er at begrænse den administrative behandling af sagerne således, at det ikke vil være nødvendigt at udstede såvel en nordisk arrestordre som en europæisk arrestordre, hvis det udstedende land ikke har kendskab til, hvor den, der ønskes overgivet, befinder sig.

I praksis vil *Norge og Island* indtil videre altid skulle udstede en nordisk arrestordre, jf. artikel 7 og bilag 1. Det vil sige, at Norge og Island vil skulle udfærdige en nordisk arrestordre til brug for et af de øvrige nordiske lande, uanset om det udstedende land er bekendt med, hvor den, der ønskes overgivet, befinder sig, eller om dette ikke er tilfældet, og det udstedende land derfor efterlyser den pågældende f.eks. gennem Schengen informationssystemet (SIS).

Derudover vil *Danmark, Finland og Sverige* skulle benytte den nordiske arrestordre i de situationer, hvor det udstedende land er bekendt med, at den, som ønskes overgivet, opholder sig i et andet nordisk land. I disse situationer vil en anmodning kunne sendes direkte til det pågældende land. Derimod vil Danmark, Finland eller Sverige kunne benytte den europæiske arrestordre i de situationer, hvor det udstedende land ikke er bekendt med, hvor den, der ønskes overgivet, befinder sig, og hvor det udstedende land på den baggrund f.eks. efterlyser den pågældende gennem Schengen informationssystemet (SIS). I disse tilfælde vil den europæiske arrestordre – hvis det viser sig, at den eftersøgte opholder sig i et af de øvrige nordiske land – skulle betragtes som en nordisk arrestordre, og dermed behandles efter denne konvention.

I de situationer, hvor en europæisk arrestordre skal betragtes som en nordisk arrestordre, skal det udstedende land tydeligt påføre dette på dokumentet, således at det fuldbyrdende lands myndigheder ikke kan være i tvivl om, hvorledes anmodningen skal behandles. Det bør endvidere tydeligt påføres den europæiske arrestordre, hvilke oplysninger der er relevante for den fuldbyrdende judicielle myndighed for behandlingen efter denne konvention.

Artikel 2, stk. 1, fastlægger anvendelsesområdet for den nordiske arrestordre. Efter denne bestemmelse kan arrestordren udstedes med henblik på:

- 1) *Straff fuldbyrdelse* af en endelig dom i en straffesag, hvorved den pågældende – i det land, der har udstedt arrestordren – er idømt frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
- 2) *Straffefølgning* i straffesager, der medfører frihedsberøvelse og vedrører en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i det land, der har udstedt arrestordren, kan medføre frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Den nordiske arrestordre kan således udstedes både med henblik på fuldbyrdelse af en dom og med henblik på straffefølgning, på samme måde som udlevering i dag kan ske med henblik på straffefølgning og straff fuldbyrdelse.

Derudover skelner den nordiske konvention ikke mellem overgivelse af egne statsborgere og udlændinge.

I *artikel 2, stk. 2*, er det fastslået, at overgivelse kan finde sted, selv om betingelserne i artikel 2, stk. 1, kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene. Der kan således ske overgivelse for en forseelse, der kan medføre frihedsstraf, selvom det udstedende land f.eks. samtidig ønsker at retsforfølge den pågældende for en forseelse, der efter lovgivningen i det udstedende land alene kan straffes med bøde.

Artikel 3 omhandler udpegningen af de judicielle myndigheder og centralmyndigheden. Derudover indeholder artikel 3 en definition af ”tredjeland”. Efter *artikel 3, stk. 1*, skal landene udpege de judicielle myndigheder, som er kompetente til at udstede og fuldbyrde en nordisk arrestordre. Udpegningen af kompetente nationale myndigheder sker i overensstemmelse med national ret, jf. *artikel 3, stk. 2*. I henhold til *artikel 3, stk. 3*, kan hvert land udpege en central myndighed til at bistå de judicielle myndigheder. Landene erklærer ved ratifikationen af denne konvention, hvilke judicielle myndigheder der er kompetente efter dets nationale lovgivning, samt om der er udpeget en centralmyndighed, jf. *artikel 3, stk. 4*.

Det fremgår af *artikel 3, stk. 5*, at ”tredjeland” i denne konvention skal forstås som ethvert land uden for Norden og EU.

Artikel 4 i konventionen indeholder tre obligatoriske afslagsgrunde, der, hvis en af disse foreligger, bevirker, at landene skal afslå gennemførelsen af en nordisk arrestordre og dermed overgivelse.

For det første skal det fuldbyrdende land, jf. *artikel 4, nr. 1*, nægte overgivelse, hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren, kan retsforfølges i det fuldbyrdende land, og der i dette land er truffet beslutning om benådning (amnesti).

For det andet skal overgivelse til et andet nordisk land, jf. *artikel 4, nr. 2*, afslås, hvis den person, der er omfattet af arrestordren, tidligere er blevet endelig dømt i et nordisk land eller et EU medlemsland for de samme handlinger, som ligger til grund for arrestordren, og straffen – i tilfælde af domfældelse – er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet. Denne bestemmelse omhandler princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning ("ne bis in idem").

Bestemmelsen medfører ikke en pligt for den fuldbyrdende judicielle myndighed til ex officio at undersøge, om den pågældende tidligere er blevet endelig dømt i et nordisk land eller et EU medlemsland for de samme handlinger. Afslagsgrunden bliver således kun relevant, hvis dette måtte fremgå af de oplysninger, som den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af.

Endelig skal overgivelse, jf. *artikel 4, nr. 3*, afslås, hvis den person, der er omfattet af arrestordren, er under den kriminelle lavalder efter det fuldbyrdende lands lovgivning.

Artikel 5 indeholder fem fakultative afslagsgrunde. De nordiske lande har således mulighed for at afslå at gennemføre en nordisk arrestordre og dermed overgivelse, hvis en eller flere afslagsgrunde foreligger.

Overgivelse kan for det første afslås, hvis den person, der er genstand for en nordisk arrestordre, allerede retsforfølges i det fuldbyrdende land for de samme lovovertrædelser, som ligger til grund for arrestordren, jf. *artikel 5, nr. 1*.

Henset til det nære samarbejde mellem de nordiske lande, der allerede eksisterer i dag med den gældende udleveringsordning, vil situationer omfattet af artikel 5, nr. 1, ofte kunne løses ved, at de judicielle myndigheder aftaler, i hvilket land sagen bedst kan gennemføres.

For det andet kan overgivelse afslås, hvis det forhold, der ligger til grund for en nordisk arrestordre, efter det fuldbyrdende lands lovgivning betragtes som begået helt eller delvis på dette lands territorium eller på et sted, der ligestilles hermed, og forholdet ikke udgør en lovovertrædelse efter det fuldbyrdende lands lovgivning, jf. *artikel 5, nr. 2*.

For det tredje kan overgivelse, jf. *artikel 5, nr. 3*, afslås, hvis den person, der er omfattet af arrestordren, tidligere er blevet endelig dømt for de samme handlinger af et tredjeland, og straffen – i tilfælde af domfældelse – er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet. Denne bestemmelse omhandler princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning ("ne bis in idem").

Bestemmelsen medfører ikke en pligt for den fuldbyrdende judicielle myndighed til ex officio at undersøge, om den pågældende tidligere er blevet endeligt dømt i et nordisk land eller et EU medlemsland for de samme handlinger. Afslagsgrunden bliver således kun relevant, hvis dette måtte fremgå af de oplysninger, som den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af.

For det fjerde kan overgivelse efter *artikel 5, nr. 4*, afslås, hvis de judicielle myndigheder i det fuldbyrdende land har besluttet enten ikke at indlede retsforfølgning for den lovovertrædelse, der ligger til grund for en nordisk arrestordre, eller at bringe retsforholdet til ophør, eller når den eftersøgte i et andet nordisk land har været genstand for en endelig afgørelse for de samme forhold, som er til hinder for yderligere retsforfølgning.

Denne bestemmelse indebærer, at det fuldbyrdende land vil kunne afslå overgivelse, hvis tiltale for den pågældende handling er frafaldet (tiltalefrafald), eller hvis der meddelt påtaleopgivelse vedrørende den pågældende handling (påtaleopgivelse).

Bestemmelsen i artikel 5, nr. 4, 2. led, medfører ikke en pligt for den fuldbyrdende judicielle myndighed til ex officio at undersøge, om den pågældende tidligere har været genstand for en endelig afgørelse for de samme forhold, som er til hinder for yderligere retsforfølgning. Afslagsgrunden bliver således kun relevant, hvis dette måtte fremgå af de oplysninger, som den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af.

Endelig kan overgivelse efter *artikel 5, nr. 5*, afslås, hvis den nordiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig, er statsborger i eller bosat i det fuldbyrdende land, og dette land forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til national lovgivning.

I de situationer, hvor en anmodning om overgivelse afslås efter artikel 5, nr. 5, vil det fuldbyrdende land skulle iagttage reglerne i den nordiske ordning om samarbejde mellem de nordiske lande angående fuldbyrdelse af straf m.v.

I forhold til den gældende udleveringsordning og rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre indeholder konventionen ikke afslagsgrunde vedrørende politiske forbrydelser og forældelse.

Hvis en nordisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i det fuldbyrdende land, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til det fuldbyrdende land for der at afsone den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, den pågældende er blevet idømt i det udstedende land, jf. *artikel 6*.

Såfremt en person er overgivet efter artikel 6, og den pågældende dømmes i det udstedende land, skal reglerne i den nordiske ordning om samarbejde mellem de nordiske lande angående fuldbyrdelse af straf m.v. iagttages i forbindelse tilbageførslen det fuldbyrdende land.

Artikel 7 fastlægger indholdet og formen af en nordisk arrestordre, og der er som bilag til konventionen vedlagt det certifikat, der udgør den nordiske arrestordre. En nordisk arrestordre skal indeholde følgende oplysninger:

- den eftersøgte persons identitet og nationalitet

- angivelse af den judicielle myndighed i udstedelseslandet
- angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en anholdelsesbeslutning eller en anden eksigibel afgørelse af samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2
- lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse (relevante lovbestemmelser)
- en beskrivelse af sagens omstændigheder, herunder den eftersøgte persons deltagelse i lovovertrædelsen
- den idømte straf, hvis arrestordren er udstedt med henblik på straffuldbyrdelse, eller den foreskrevne strafferamme, hvis arrestordren er udstedt med henblik på strafforfølgning
- eventuelle andre konsekvenser af lovovertrædelsen.

En række af de oplysninger, som en nordisk arrestordre skal indeholde, er identiske med de oplysninger, der efter artikel 95 i Schengen-konventionen skal fremgå af en efterlysning med henblik på optagelse i Schengen-informationssystemet, samt i vid udstrækning identisk med de oplysninger en europæisk arrestordre skal indeholde.

I de situationer, hvor arrestordren er udstedt for flere strafbare forhold, vil det være tilstrækkeligt for overgivelse, at der foreligger en anholdelsesbeslutning for ét af forholdene, jf. *artikel 7, stk. 2*.

Artikel 8 vedrører fremsendelse af den nordiske arrestordre. Bestemmelsen indebærer, at i de tilfælde, hvor opholdsstedet for den person, der er omfattet af en nordisk arrestordre, er kendt, kan de judicielle myndigheder i det udstedende land fremsende arrestordren direkte til de judicielle myndigheder i det fuldbyrdende land, jf. *artikel 8, stk. 1*.

Hvis den eftersøgte opholdssted ikke er kendt, kan det udstedende land som et led i den almindelige efterforskning anmode et eller flere af de nordiske lande om at eftersøge den pågældende efter det/de pågældende lands/landes nationale eftersøgningsprocedurer, jf. *artikel 8, stk. 2*. Når opstedet bliver kendt, sendes den nordiske arrestordre hurtigst muligt til det pågældende land (fuldbyrdende land).

Den udstedende judicielle myndighed kan i overensstemmelse med artikel 95 i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser beslutte at indberette den eftersøgte i Schengen informationssystemet. Indberetningen har samme gyldighed som den nordiske arrestordre ledsaget af de oplysninger, der er nævnt i artikel 7. For tiden kan Schengen-informationssystemet imidlertid ikke indeholde alle de oplysninger, der fremgår af artikel 7. Indberetningen vil dog i en overgangsperiode have samme gyldighed som en nordisk arrestordre, således at indberetningen betragtes som en efterlysning og en anmodning om anholdelse, indtil den judicielle myndighed i det fuldbyrdende land har modtaget arrestordren, jf. *artikel 8, stk. 3*.

Ligeledes vil der kunne foretages eftersøgning gennem Interpol.

Fremsendelse af arrestordren efter artikel 8 kan som i dag ske pr. fax.

Efter *artikel 9* skal den eftersøgte person anholdes, og det fuldbyrdende land skal underrette den pågældende om, at der foreligger en nordisk arrestordre og indholdet heraf. Endvidere skal den pågældende orienteres om muligheden for at meddele samtykke til overgivelsen, jf. artikel 11. Underretningen sker i overensstemmelse med national ret. Den anholdte har ret til at lade sig bistå af en advokat og – om nødvendigt – en tolk i overensstemmelse med national ret i det fuldbyrdende land.

Artikel 10, stk. 1, indebærer, at den judicielle myndighed i det fuldbyrdende land i overensstemmelse med national ret skal afgøre, om den anholdte fortsat skal være frihedsberøvet i forbindelse med undersøgelsen af, om en nordisk arrestordre skal imødekommes. Den anholdte kan på et hvilket som helst tidspunkt løslades midlertidigt i overensstemmelse med national ret, dog under forudsætning af, at den kompetente myndighed træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den pågældende ikke flygter.

Derudover vil de nordiske landes nationale retsmidler om anholdelse og varetægtsfængsling finde anvendelse i forbindelse med fuldbyrdelsen af den nordiske arrestordre, jf. *artikel 10, stk. 2*. Endvidere vil andre retsmidler som f.eks. ransagning, beslaglæggelse og edition, legemsindgreb m.v., kunne anvendes i samme omfang, som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art i de enkelte lande.

Det er grundtanken i konventionen, at det fuldbyrdende land på grundlag af de oplysninger, der fremgår af en nordisk arrestordre, skal kunne træffe afgørelse om anholdelse, varetægtsfængsling og overgivelse af den eftersøgte person. Det fuldbyrdende land vil således normalt ikke have behov for andre oplysninger fra det udstedende land end de oplysninger, der følger af den nordiske arrestordre.

Hvis den anholdte meddeler samtykke til overgivelsen, eventuelt herunder samtykke til retsforfølgning for andre lovovertrædelser begået før den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende skal overgives, jf. artikel 23, stk. 2, litra b), skal dette samtykke efter *artikel 11* meddeles den judicielle myndighed i overensstemmelse med national ret. Samtykket kan tilbagekaldes i henhold til national ret.

Hvis den anholdte ikke meddeler samtykke til overgivelsen, skal den pågældende ifølge *artikel 12* have lejlighed til at udtale sig om arrestordren.

Efter *artikel 13* afgør den judicielle myndighed i det fuldbyrdende land inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i konventionen, om der er grundlag for overgivelse. Den judicielle myndighed kan anmode om yderligere oplysninger fra det udstedende land, og den kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelse af disse supplerende oplysninger.

Landene kan beslutte, at den afgørelse, som den judicielle myndighed træffer, kan appelleres i henhold til national ret.

Artikel 14 fastsætter, at en nordisk arrestordre skal behandles og fuldbyrdes som en hastesag, og opstiller i øvrigt visse frister for sagsbehandlingen. Bestemmelsen indebærer, at den endelige afgørelse om overgivelse bør træffes *senest 3 dage* efter, at den anholdte har meddelt samtykke til overgivelsen, jf. *artikel 14*,

stk. 2. I andre tilfælde bør den endelige afgørelse træffes senest *30 dage* efter anholdelsen af den pågældende, jf. *artikel 14, stk. 3.*

Hvis der ikke kan træffes endelig afgørelse inden for de i stk. 2 og 3 nævnte frister, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed straks underrette den udstedende judicielle myndighed herom og om grundene hertil. I så fald skal der træffes afgørelse snarest muligt, jf. *artikel 14, stk. 4.* Det fuldbyrdende land skal sikre, at den pågældende forbliver i dette land, indtil der er truffet en endelig afgørelse.

Fristerne i artikel 14 er væsentlig kortere end i den europæiske arrestordre. Dette skal bl.a. ses i lyset af, at der inden for Norden er et tættere samarbejde mellem de judicielle myndigheder, og at retssystemerne er meget ens. De fastsatte frister er dog – som i den europæiske arrestordre – vejledende. Det tilstræbes dog, at frister overholdes i videst mulig omfang. Der vil dog kunne opstå situationer, hvor afgørelsen ikke vil kunne træffes inden for det fastsatte antal dage i artikel 14, stk. 3. Dette vil navnlig kunne være tilfældet, hvis en afgørelse skal prøves i flere retsinstanser. I så fald skal proceduren i artikel 14, stk. 4, følges.

Artikel 15 vedrører de situationer, hvor der foreligger konkurrerende nordiske anmodninger. Hvis flere lande har udstedt en nordisk arrestordre i forhold til den samme person, skal de judicielle myndigheder i det fuldbyrdende land afgøre, hvilken anmodning der skal imødekommes. Afgørelsen skal træffes under hensyntagen til alle de foreliggende oplysninger – herunder lovovertrædelsernes grovhed, gerningsstederne samt tidspunktet for udstedelsen af arrestorderne.

Hvis der foreligger en nordisk arrestordre og tillige en europæisk arrestordre eller/og anmodning om udlevering fra et tredjeland eller fra et EU-medlemsland, skal det fuldbyrdende land træffe afgørelse om, hvilken anmodning der skal imødekommes under hensyn til samtlige foreliggende omstændigheder, herunder de omstændigheder der følger af den relevante konvention eller overgivelsesaftale, jf. *artikel 15, stk. 2.*

Konventionen berører ifølge bestemmelsen ikke de nordiske landes forpligtelser i henhold til statuten for Den Internationale Straffedomstol og de internationale tribunaler for forbrydelser mod international humanitær ret, hvis anmodninger i visse tilfælde vil have forrang, jf. *artikel 15, stk. 3.*

Hvis den person, der ønskes overgivet, f.eks. nyder immunitet i det fuldbyrdende land, løber fristen for afgørelse af overgivelsesspørgsmålet efter artikel 14 først fra det tidspunkt, hvor den judicielle myndighed i det fuldbyrdende land er blevet underrettet om, at immuniteten i givet fald er ophævet, jf. *artikel 16.*

Artikel 17 fastlægger, at konventionen ikke påvirker de forpligtelser, som landene har over for et EU land eller et land uden for EU, når en person er udleveret fra en sådan tredjestat. Landene skal således respektere eventuelle forbud mod videreovergivelse – herunder til et andet nordisk land.

Efter *artikel 18* skal den judicielle myndighed i det fuldbyrdende land straks meddele det udstedende land om, hvorvidt den nordiske arrestordre vil blive imødekommet, og dermed om overgivelse kan finde sted.

Efter *artikel 19, stk. 1*, overgives den eftersøgte person hurtigst muligt efter aftale mellem de berørte lande. Overgivelsen skal dog finde sted *senest 5 dage* efter, at der er truffet endelig afgørelse om overgivelse, jf. *artikel 19, stk. 2*. Fristen for overgivelse er forholdsvis kort, men i praksis vil der i en række sager kunne ske overgivelse hurtigere.

Hvis der foreligger helt særlige omstændigheder, der medfører, at en overgivelse ikke vil kunne finde sted inden for den fastsatte frist på 5 dage, aftaler den fuldbyrdende judicielle myndighed og den udstedende judicielle myndighed straks, hvornår en overgivelse kan finde sted, jf. *artikel 19, stk. 3*. Overgivelsen skal dog finde sted inden for *5 dage* efter udløbet af fristen i stk. 2.

Hvis det på grund af omstændigheder, som ikke kan tilskrives nogen af landene, viser sig umuligt at overgive den eftersøgte inden for den i stk. 3 fastsatte frist, kontakter den fuldbyrdende judicielle myndighed og den udstedende judicielle myndighed straks hinanden og aftaler en ny dato for overgivelse, jf. *artikel 19, stk. 4*. En overgivelse skal i sådanne situationer finde sted hurtigst muligt.

Overgivelsen kan midlertidigt udsættes, hvis den anholdtes alder, helbred eller andre humanitære grunde taler herfor, jf. *artikel 19, stk. 5*. Hvis overgivelsen ikke kan finde sted inden udløbet af de i stk. 2-5 angivne frister, løslades den pågældende, jf. *artikel 19, stk. 6*.

I medfør af *artikel 20, stk. 1*, kan den judicielle myndighed i det fuldbyrdende land – efter at have truffet afgørelse om overgivelse – beslutte, at overgivelsen udsættes med henblik på, at den pågældende retsforfølges eller fuldbyrder en straf i dette land. De involverede lande kan dog efter *artikel 20, stk. 2*, aftale, at den pågældende midlertidig kan overgives på nærmere betingelser fastsat af de pågældende lande.

Efter *artikel 21* kan personer, som skal overgives fra et nordisk land til et andet nordisk land, uden særlig tilladelse føres over eller igennem et eller flere af de øvrige nordiske lande.

3. Virkninger af overgivelsen

I henhold til *artikel 22* skal det udstedende land fratække enhver frihedsberøvelse, herunder frihedsberøvelsen i det fuldbyrdende land, i den samlede straf.

Artikel 23 omhandler eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser. Efter *artikel 23, stk. 1*, vil en person, der er blevet overgivet fra det fuldbyrdende land på grundlag af en nordisk arrestordre, i det udstedende land kunne retsforfølges, dømmes og tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den lovovertrædelse, for hvilken den nordiske arrestordre var udstedt, medmindre a) overgivelse ikke kunne have fundet sted for den pågældende lovovertrædelse i henhold til artikel 4, eller b) overgivelse ville være blevet afslået efter national ret i henhold til artikel 27, eller c) overgivelse for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået efter artikel 5, stk. 2 eller 4, og det fuldbyrdende land nægter at give samtykke.

Efter *artikel 23, stk. 1, litra a*, vil en person, der er overgivet, således ikke kunne drages til ansvar for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser, hvis overgivelse for den pågældende lovovertrædelse ville være afslået efter artikel 4.

Derudover vil den pågældende efter *artikel 23, stk. 1, litra b*) ikke kunne drages til ansvar for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser, hvis overgivelse efter national ret i det fuldbyrdende land i medfør af den særlige regel i artikel 27 om overgivelse til/fra Island ikke kunne finde sted.

Endelig vil en person, der er overgivet, ikke kunne drages til ansvar for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser, hvis overgivelse for den pågældende lovovertrædelse skulle have været afslået efter artikel 4 eller kunne have været afslået efter artikel 5, stk. 2, og det fuldbyrdende land nægter at give samtykke, jf. *artikel 23, stk. 1, litra c*.

Bestemmelsen medfører ikke en pligt for den udstedende judicielle myndighed til ex officio at undersøge, om overgivelse ikke kunne have fundet efter artikel 4 eller artikel 5, stk. 2 eller 4. Bestemmelserne bliver således kun relevant, hvis dette måtte fremgå af de oplysninger, som den udstedende judicielle myndighed er i besiddelse af.

Efter *artikel 23, stk. 2*, vil en person, der ifølge en nordisk arrestordre overgives til strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning - uanset hvad der følger af artikel 2, stk. 1, - kunne drages til ansvar for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, hvis a) den pågældende efter at have mulighed for at forlade det nordiske land, han er overgivet til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det, eller b) den pågældende inden eller efter overgivelsen har givet samtykke til retsforfølgning for andre lovovertrædelser, jf. artikel 23, stk. 2.

Efter *artikel 24, stk. 1*, kan en person, der er overgivet i medfør af en nordisk arrestordre, videreovergives til et andet nordisk land end det fuldbyrdende land i henhold til en nordisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, medmindre overgivelse fra det oprindelige udstedende land til det nu udstedende land ville være blevet afslået efter national ret i henhold til artikel 26 eller artikel 27.

Endvidere kan en person efter *artikel 24, stk. 2*, videreovergives eller videreudleveres til et EU-medlemsland eller videreudleveres til et tredjeland for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, hvis 1) den pågældende selv meddeler samtykke hertil, 2) den pågældende, uanset af denne i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil denne er overgivet, har undladt dette, eller den pågældende efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage, eller 3) det fuldbyrdende land meddeler samtykke hertil. Samtykke kan kun meddeles, hvis overgivelse for den pågældende handling kunne have fundet sted efter reglerne i det fuldbyrdende lands lovgivning.

Artikel 25 indeholder regler om overgivelse af genstande i forbindelse med overgivelse. Bestemmelsen fastslår, at det fuldbyrdende land i overensstemmelse med national ret skal beslaglægge og overlevere

genstande, der er påkrævet som bevismateriale, eller som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen.

4. Særlige regler for overgivelse til/fra Island

Konventionens kapitel 4 vedrører de særlige forhold, der på gør sig gældende i forhold til Island.

Anvendelsesområdet for konventionen er begrænset i konventionens *artikel 26*. Heraf fremgår det, at konventionens artikel 2 ikke finder anvendelse mellem Island på den ene side og Danmark, Finland, Norge og Sverige på den anden side, når der er tale om egne statsborgere, jf. *artikel 26, stk. 1*.

Efter konventionens *artikel 26, stk. 2*, kan overgivelse af en islandsk statsborger til Danmark, Finland, Norge eller Sverige afslås, medmindre den eftersøgte i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det udstedende land (Danmark, Finland, Norge eller Sverige), eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter islandsk ret kan medføre en højere straf end fængsel i 4 år.

Tilsvarende vil en overgivelse af en dansk, finsk, norsk eller svensk statsborger fra hjemlandet til Island kunne afslås, medmindre den eftersøgte i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i Island, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter det fuldbyrdende lands lovgivning kan medføre en højere straf end fængsel i 4 år, jf. konventionens *artikel 26, stk. 3*.

Efter *artikel 26, stk. 4*, kan overgivelse til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse for flere strafbare forhold finde sted, uanset at betingelserne i stk. 2 eller 3 kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

Er der tale om udlændinge, finder reglerne i den nordiske konvention anvendelse. Dette indebærer, at en person vil kunne overgives til/fra Island, i medfør af en nordisk arrestordre, hvis forholdet efter det udstedende lands lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning (strafforfølgning), eller når der er idømt en frihedsstraf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning (straffuldbyrdelse).

Konventionens *artikel 27* omhandler politiske lovovertrædelser. Efter *artikel 27, stk. 1*, gælder anvendelsesområdet for den nordiske arrestordre, som defineret i konventionens artikel 2, endvidere ikke mellem Island på den ene side og Danmark, Finland, Norge og Sverige på den anden side, når der er tale om politiske lovovertrædelser.

Således vil overgivelse af en islandsk statsborger til Danmark, Finland, Norge eller Sverige for en handling, der efter islandsk ret udgør en politisk lovovertrædelse, kunne afslås, jf. *artikel 27, stk. 2*.

På samme måde vil overgivelse af en dansk, finsk, norsk eller svensk statsborger til Island for en handling, der i det fuldbyrdende land (Danmark, Finland, Norge eller Sverige) udgør en politisk lovovertrædelse, kunne afslås, jf. *artikel 27, stk. 3*.

Efter *artikel 27, stk. 4*, kan overgivelse af en udlænding fra Island til Danmark, Finland, Norge eller Sverige for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse, afslås, medmindre en tilsvarende handling er strafbar efter islandsk ret, eller handlingen er omfattet af artikel 1, 2 eller 3 i den Europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme.

Tilsvarende kan overgivelse af en udlænding fra Danmark, Finland, Norge eller Sverige til Island for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse, afslås, medmindre en tilsvarende handling er strafbar efter dansk, finsk, norsk eller svensk ret, eller handlingen er omfattet af artikel 1, 2 eller 3 i den Europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme, jf. *artikel 27, stk. 5*.

Artikel 27 indebærer, at overgivelse af egne statsborgere vil kunne afslås, hvis der er tale om en politisk lovovertrædelse. I relation til overgivelse af udlændinge for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse, vil overgivelse dog ikke kunne afslås, hvis handlingen er strafbar i det fuldbyrdende land (krav om dobbelt strafbarhed), eller hvis handlingen er omfattet af artikel 1, 2 eller 3 i den Europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme.

5. Afsluttende bestemmelser

Artikel 28 vedrører forholdet til andre juridiske instrumenter. Efter *artikel 28, stk. 1* finder konventionen *in sin helhed* anvendelse mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige. Derudover finder konventionen anvendelse mellem Island på den ene side og Danmark, Finland, Norge og Sverige på den anden side med de i artikel 26 og 27 nævnte forbehold.

Konventionen berører ikke anvendelsen af forenkledede procedurer eller betingelser, der følger af landenes forpligtelser i henhold til rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre, eller aftaler m.v. som er indgået med tredjelande, jf. *artikel 28, stk. 2*. Landene kan endvidere indgå bilaterale eller multilaterale aftaler efter konventionens ikrafttræden, jf. *artikel 28, stk. 3*. Sådanne aftaler må dog ikke påvirke forbindelserne med de nordiske lande, der ikke er parter i sådanne aftaler m.v.

Artikel 29 vedrører konventionens ikrafttræden. Bestemmelserne indebærer, at konventionen træder i kraft 3 måneder efter, at samtlige lande har afgivet sit samtykke til at være bundet af konventionen, jf. *artikel 29, stk. 4*. Hensigten er, at konventionen skal træde i kraft i 2007. Dog træder konventionen først i kraft for Grønland og Færøerne 3 måneder efter, at det danske justitsministerium har meddelt det danske udenrigsministerium og de øvrige landes justitsministerier, at konventionen skal have gyldighed for Grønland og/eller Færøerne.

Såfremt et eller flere af de nordiske lande bliver forhindret i at afgive sit samtykke til at være bundet af konventionen inden 2007, er der i *artikel 29, stk. 5*, åbnet mulighed for, at de lande, der har afgivet sit samtykke, kan aftale, at konventionen skal træde i kraft mellem disse lande fra et tidligere tidspunkt end det, der følger af stk. 4.

Artikel 29, stk. 6, indeholder en overgangsregel. Heraf fremgår det, at anmodninger om udlevering, der modtages inden konventionens ikrafttræden, skal behandles efter den gældende udleveringsordning. Derimod vil anmodninger, der modtages efter konventionens ikrafttræden være omfattet af de regler, som de nordiske lande har vedtaget i henhold til denne konvention.

Ved ikrafttrædelsen træder konventionen i stedet for den nuværende nordiske ordning om udlevering af lovovertrædere mellem de nordiske lande.

6. Domstolsprøvelse m. v.

Den nordiske konvention indeholder ikke regler om eventuel domstolsprøvelse af grundlaget for overgivelse i medfør af en nordisk arrestordre. Hensigten med den nordiske arrestordre er en gensidig anerkendelse af afgørelser om frihedsberøvelse mv., hvorfor det fuldbyrdende land ikke vil skulle efterprøve baggrunden for anmodningen om arrestordren. En eventuel domstolsprøvelse vil således kun skulle indeholde en prøvelse af frihedsberøvelsen samt en vurdering af, hvorvidt betingelserne for overgivelse er til stede, dvs. om der foreligger en afslagsgrund.